«Τραχίνιες»

Η σκηνοθετική προσέγγιση, αφαιρώντας το τραγικό μέγεθος από τις «Τραχίνιες» του Σοφοκλή, πρότεινε μια επίπεδη παράσταση σε ρεαλιστικό πλαίσιο

Η Επίδαυρος είναι τόπος μύησης του θεατή στη μελέτη και την έρευνα του Αρχαίου Δράματος. Δεν είναι χώρος υλοποίησης προσωπικών φιλοδοξιών στο επίπεδο της σκηνοθεσίας και της υποκριτικής από αδίδακτους στο είδος.

Αν δηλαδή ένας νέος ή μία νέα, είχαν την ατυχία να επισκεφτούν για πρώτη φορά την Επίδαυρο και να δουν για πρώτη φορά ως παράσταση Αρχαίου Δράματος τις «Τραχίνιες», έτσι όπως παίχτηκαν από το Κ.Θ.Β.Ε., δεν επρόκειτο να ξαναπήγαιναν.

Οι «Τραχίνιες» του Σοφοκλή παίζονται σπάνια, αλλά είναι ένα ενδιαφέρον και πολύπλευρο κείμενο το οποίο μεσ' από τη σχέση Δηιάνειρας - Ηρακλή - Υλλου διαπραγματεύεται σημαντικά διαχρονικά ζητήματα που αφορούν την ανθρώπινη ύπαρξη. Απογοήτευσε η παράσταση του ΚΘΒΕ στην Επίδαυρο (20-21/8/2004).

Η ποίηση του Σοφοκλή χάθηκε μεσ' από την εντελώς πεζή και άχρωμη μετάφραση των: Κ. Βαλάκα και Ε. Παπάζογλου. Το κακό επιδεινώθηκε και από την εξόντωση των Χορικών σε τραγουδιστικό ρυθμό όπου η Σοφόκλεια ποίηση θυσιάστηκε στο «τράβηγμα» του λόγου και των λέξεων προς χάριν του ήχου.

Κατ' αυτόν τον τρόπο πέρασαν απαρατήρητα σημαντικά στοιχεία της υπόθεσης από τους θεατές στην όχι και τόσο εύπχη μουσική του Κώστα Βόμβολου.

Πιθανώς με ευθύνη του σκηνοθέτη η άστοχη χορογραφία του Κωνσταντίνου Ρήγου έκανε τα πράγματα σαφώς χειρότερα. Ο Χορός επιδόθηκε σε ασκήσεις αεροβικής και όχι μόνον.

Η σκηνοθετική προσέγγιση του Β. Αρδίττη σε ρεαλιστική γραμμή αντιμετώπισε τη συγκεκριμένη τραγωδία ως έργο κλειστού θεάτρου, μονοδιάστατα.

Ως μία οικογενειακή υπόθεση όπου η απατημένη σύζυγος αντί να «μαγέψει» τον άνδρα της, κατά λάθος, τον σκοτώνει και αυτοκτονεί και η ίδια μετά τις βαριές ευθύνες που της επιρρίπτει ο γιος της. Μια προσέγγιση χωρίς βάθος, χωρίς τραγικό εύρος. Ως εκ τούτου στην ίδια γραμμή δίδαξε -αν δίδαξε- τους ηθοποιούς του.

Η Ανέζα Παπαδοπούλου (Δηιάνειρα) με «λιγωμένη», χαμηλή φωνή -μέχρι που κάποιος φώναξε «πιο δυνατά»- και πδυπαθείς κινήσεις έπαιζε όπως σε κλειστό θέατρο. Καμία σχέση με τραγωδία που όπως φαίνεται δεν είναι το είδος της ηθοποιού. Στην ίδια ρεαλιστική γραμμή, χωρίς τραγικό εκτόπισμα, κινήθηκε και ο Ακύλλας Καραζήσης (Ηρακλής).

Ο Γ. Τσορτέκης ερμήνευσε τον Λίχα, βαρύ και ασήκωτο και με σκουλαρίκι, προφανώς με σκηνοθετική υπόδειξη εντελώς λανθασμένη. Ικανοποιητικά ερμήνευσε τον Γέροντα ο Δ. Καρέλλης.

Με σωστή κίνηση, έκφραση, άρτια εκφορά του λόγου, καθαρή άρθρωση και σκηνικό ήθος ο Γιάννος Περλέγκας υποδύθηκε πολύ καλά τον Υλλο με τα μέσα που διαθέτει και το ταλέντο που τον διακρίνει χωρίς καμία εμφανή σκηνοθετική καθοδήγηση.

Απέδειξε ότι μπορεί να σταθεί επάξια στο χώρο επαυξάνοντας τα προσόντα του με μελέτη και την απαραίτητη σκηνοθετική διδασκαλία.

Τα καμένα δένδρα του Δ. Ζαρίφη υπογράμμισαν σωστά το συμβολισμό των επερχόμενων θανάτων. Μια ατυχής παράσταση που δεν προσέθεσε τίποτα στις «Τραχίνιες» του Σοφοκλή.